

Gotovo da mi ne bo odbil te prijaznosti, če mu razložim svoje razmere, čisto gotovo ne. Hans Pauli je imel tako plemenito srce, tolikokrat sem ga že proslavljaj za to...

Na vratih sem našel njegovo vizitko: "H. P. Pettersen, stud. theol. — odpotoval domov." Sedel sem, sedel sem na mizico, top, truden, str. Parkrat sem mehanično ponovil: "Odpotoval domov! Odpotoval domov!" Nato sem bil čisto tiho. Ne solze v mojem očesu, ne misli, ne čustva. Z izbuljenimi očmi sem sedel tam in strmel v pismo, ne da bi se lotil česa. Minilo je deset minut, nemara dvajset, ali še več; sedel sem neprestano na istem mestu in nisem ganil niti s prstom. To topo ždenje je bilo skoro kot spanje. Zdalet sem začel nekoga na stopnicah; vstal sem in rekel:

"Študenta Pettersena iščem, tu je dvoje pisem zanj."

"Odpotoval je domov," je odvrnila žena. "Ampak po počitnicah se vrne. Ako hočete, lahko shranim pisma pri sebi."

"Da, hvala, to mi je zelo ljubilo," sem rekel, "potem jih dobi, kadar se vrne. Lahko je kaj važnega v njih. Zbogom!"

Prišel dol, sem obstal in rekel na glas, sredi na cesti, s skrčenimi pestmi: Preljubi moj oče nebeški, zdaj bi ti rad nekaj povedal; ti me piši v uho! In pokimal sem kot besen in zakričal s stisnjenimi zobmi gori proti oblakom: Jaši me vrag, ti me piši v uho!

Šel sem nekaj korakov in spet obstal. Spremenil sem pozo, sklenil roke in nagnil glavo na stran in vprašal s sladkim, pobožnim glasom:

"Ali pa si tudi lepo molil k njemu, dete moje?"

To se ni glasilo prav.

Z velikim N, sem rekel, s polnim velikim N! Torej še enkrat: Ali pa si tudi lepo molil k NJEMU, dete moje? In povsod sem glavo in sem napravil svoj glas čmerikav ter sem odgovoril: Ne!

To se tudi še ni glasilo prav.

Norec ti, saj se ne umeš hliniti! Da, moraš reči, da, lepo sem molil k bogu očetu! In za svoje besede moraš vzeti najgenijnejšo melodijo, kar si jih kdaj čul. Tako — zdaj še enkrat! Da, to je bilo že bolje. Toda moraš vzdihovati kakor piščalkar. Tako-o.

In tako se podučujem v hlumbi, bijem nestropno z nogo, če se mi noče posrečiti in se psujem s tepcem, dočim se pofiniki na cesti začudeno obračajo in me opazujejo.

Neprestano sem žvečil svojo oblanico in se opotekal kar najbolj naglo sem utegnil dol po cesti. Toliko da sem se razgledal, sem že bil spodaj na železniški postaji. Na Rešnjih cerkvi je kazala ura poldruge. Postal sem za hip in premišljal. Obraz se mi je pokrnil z medlim potom, ki mi je curčil v oči. Pojdi z mano na obrežje? In napravil sem si poklon in stopal dol k železniškemu nabrežju.

Zunaj so ležale ladje, morje je valovalo v solncu. Vseposod marljivo gibanje, zveneče piščalke parnikov, nosači z naboji na ramah, člo petje težakov pri splavih. Ženska s pecivom sedi blizu mene in se sklanja s svojim rjavim nosom nad svojim blagom. Mala mizica je pregreto polna samih slaščic in nejevoljen sem se okrenil od pogleda na to. Duh jedil je polnil vse obrežje; fuj, odprite okna! Obrnil sem se k gospodu, ki je sedel poleg mene in mu jel nazorno razlagati neumestnost radi teh žensk s pecivom tu in tod in vseposod... Ne? Ampak saj mi boste vendar priznali, da... Toda dobri moj možakar je zadušal nekakšno malopridnost in me ni pustil niti do konca izgovoriti, marveč je vstal in šel. Tudi jaz sem vstal

in mu sledil, trdno odločen, da dokazem možaku njegovo zmoto.

"Čelo z ozirom na zdravstvene razmere," sem rekel in ga potrepal po rami.

"Oprostite, jaz sem tukaj tujec in ne vem prav nič o zdravstvenih razmerah," je rekel in strmel prestrašeno vame.

To vsekakor spremeni stvar — ako je tujec... Ako bi mu nemara mogel biti kako na uslugo? Da bi ga vodil okrog? Ne? Bilo bi mi sicer v posebno veselje in prav nič ga ne stane. — Teda mož se me je absolutno hotel odkrižati in je urno pobegnil preko ceste na drugo stran.

Šel sem spet k svoji klopi in sedel. Bil sem zelo nemiren, in od tiste lajne, ki je lajnala bolj gori, je postalo še huje. Trda, kovinska godba, komadič iz Webra, h kateremu je mlado dekletce pelo žalosten napjev. Ti piskajoči, trpečji zvoki lajne so mi ščepali po krvi, žveci so mi pričeli drgetati, kot da odmeva v njih muzika, in čez trenutek sem omahnil vznjati na klop in pričel ob tem napjevu tiho prepevati in go-stoleti. Česa se vsega človek ne poloti, če je ves sestrajan! Čutil sem, da se izgrubljam v te zvoke, da se razkrajam v zvoke, da izhlapevam in objelo me je čustvo, kakor da plavam v te zvoke, da se razkrajam v zvoke, da izhlapevam in objelo me je čustvo, kakor da plavam visoko preko gora v vse svetlejšje pokrajine.

"Krajcar, prosim!" je reklo mlado dekletce in mi nudilo majhen pločevinast krožnik, "vsaj en vinar!"

"Da," sem nezavestno odgovoril in poskočil in pričel preiskavati svoje žepce. Ampak dete je menilo, da se hočem šaliti z njo in je odšla brez besede. Ta nema strpljivost je bila zame preveč; ako bi se kregala, bi mi bilo ljubše; bolečina me je zgrabila in poklical sem jo nazaj. "Niti vinarja nimam," sem rekel, "ampak ne pozabim te, jutri nemara. Kako ti je ime? Tako? Lepo ime; ne pozabim ga. Torej jutri."

Ali vedel sem, da mi ni verjela, vzlic temu, da ni rekla besedice in jokal sem od obupa, da mi že to malo počestno dekletce noče verovati. Še enkrat sem jo poklical nazaj, odpel ja drno svojo suknjo in ji hotel dati svoj telovnik. Jaz ti že pokažem, ne verovati, le počakaj malo.

Telovnika nisem imel!

Kako sem ga tudi pač mogel iskati! Tedni so že minili, odkar sem ga še imel. Kaj me je neki zmotilo? Preplašeno dekletce ni čakalo delj in se je brzo odstranilo. In moral sem jo pustiti, da je šla. Ljudje so hiteli vkup in se smejali naglas; policist se je pridrenjal k namp in hotel vedeti, kaj se je zgodilo.

"Nič," sem odvrnil, "čisto nič! Malemu dekletu tamle sem hotel dati svoj telovnik... za njenega očeta... zato se vam ni treba smejati. Saj bi šel vendar lahko domov in oblekel drugo-ga."

"Nikakih prizorov na cesti!" je rekel stražnik. "Tako-o, marš!" in zdragal me je naprej. "So to vaši papirji?" je zaklical za mano.

Da, vrag me vzemi, moj časniški članek, cel kup važnih spisov! Kako sem le mogel biti tako ne previden!

Vzel sem svoj rokopis, se prepračil, da leži v redu in šel, ne da bi se še kaj ozri, naravnost v uredništvo. Na Rešnjem stolpu je bila zdaj ura štiri.

Pisarna je bila zaprta. Boječe ko tat sem se spet splazil po stopnicah in obstal pred vrati, ne vedoč, ne kod ne kam. Kaj storiti zdaj? Naslonil sem se na zid, strmel na kamenje po tleh in premišljal. Pred nogami mi je ležala zaponka; pripognil sem se in jo pobral. Kaj, če bi porezal gumbe s svoje suknje? Koliko (Dalje prihodnjic)

Spomini na Varšavo

Prvič sem bil v Varšavi, ko je umrla poljska marka in ko se je rodila nova denarna enota republike: zloty. Bilo je hladnega novembrskega dne; na ulicah so ležali visoki kupi snega, ob vhodu v park, ki ga je zasadi saški kralj Avgust, so z živim plamenom gorele debele plamenice. Pri ognju so Varšavčani gredli svoje prezmrele. Preživljal sem inflacijo od jutra do večera. V hotelu "Evropi" je stal zajtrk 20.000 mark, za kosilo so zahtevali več ko milijon mark, da ne govorim o večerji, ki je stala bajne, milijardne vsote. V izložbah trgovin so vsake četrt ure menjali cene. Na s patino prevlečenih zidovih renesančnih in baročnih palač so rezale velike razpoke, na pročeljih so komaj še viseli podrti balkoni, podobni sestreljenim pticam, z zverženimi ograjicami: izza oken z zoglenjeli okviri se je odražala črna sled bombe, tema zapuščene hiše. Nihče mi ni vedel povedati, ali so te razpoke pustili Nemci ali Rusi, "debela Berta" ali avstrijski zapranci.

Varšava je tudi takrat preživljala poveljne dneve.

Pred devetnajstimi leti sem prvič taval po Varšavi. Imel sem tam nekega prijatelja, Julijana Tolocko. Bil je nekaj časa pošt-ni minister in novembra leta 1921. edini lastnik avtomobila v Varšavi. To je bil neki zanemaren, razmajan Ford, z razbito karoserijo, in ropotal je kakor stara sardinska škatala. Kadar je zasoplen drvel čez Marszalkowsko, eno glavnih varšavskih ulic, so se skupine ljudi ustavljale in buljile vanj. Pri gorečih plamenicah so stale trojke: konji so drgetali, da so kraguljčki na njihovih vratovih neprestano zvončljali, kočijaki so se pa v svojih debelih umazanih zimskih plaščih gredli pri ognju...

Na Pilsudskega trgu je še stala ruska katedrala s pozlačeni stolpi, v hotelu "Bristolu" in "Evropi" je gorela komaj vsaka deseta žarnica. Takoj pri hotelu, v elegantni slaščičarni so se sleherno popoldne zbirale najbolj elegantne Varšavčanke. V krznenih plaščih, ki so predstavljali cela imetja, so hodile skozi vrata in izginjale v posameznih ložah. Neverjeten optimizem, vedrina in prirčen nasmešek so vladali v tem mestu, ki se je komaj zaslabo po žalostni dobi štiriletno vojne in ruskega obleganja.

O prostranosti Varšave si bo vsaj približen pojem ustvaril samo tisti, ki bo prebral tele moje vrstice:

Od sobote zvečer do ponedeljka zjutraj je bil v Varšavi alkohol prepovedan. Ljudje so iz roč-ke za črno kavo pili svoje višje-jevo in votko, iz čajnih akode-lic razredčen in oslajen alkohol, imenovan "tokajec". Bogatejši so delali izlete v okolico Varšave. Neke sobote so tudi mene povabili na takšen "izlet". Pred prvo omenjeno slaščičarno je stalo kakšne štiri, pet sani z vrečami za noge in v odeje zaviti-mi toplimi opkami na sedežih. Bilo je okrog štirih popoldne, ko je majhen sprevod krenil na pot. Sani so drvele že štiri ure, mi smo bili pa še zmerom — v Varšavi. Drveli smo skozi neskonč- no dolge ulice, po katerih so nas spremljale kakor prikazni raz-svetljene okna majhnih hišic. Zvečer okrog osmih je naša sku-pina sani še zmerom drvela po Varšavi. Hiše so postajale red-kejšje, na belih snežnih poljanah, ki so se na njih odbijali lunini žarki, smo videli ruševine podrti-tovarn. Krokariji so čepeli na golem drevju in samo brzojav-

ni drogovič nam kazali smer-poti.

Okrog devetih — morebiti je bilo še pozneje — smo se usta-vili pred velikansko ruševino.

Od topovskih krogel unkeni dimnik je štrlel v zimsko noč ka-kor zveržen klicaj. Od nekda-njih vrat so bili samo še teme-lji. Neprestano je snežilo.

Vsi smo odšli iz sani. Smehlja-li smo se, nihče pa ni ničesar vprašal.

Eden izmed gospodov iz druž-be je vzel iz žepa majhno sve-tilko, in je po majavih stopnicah krenil v klet. Mi pa za njim. Pot-krkal je na neka široka vrata, ki so se čez nekaj trenutkov odpr-la. Neka stara babura se je za-režala nasproti, hoteč se prijaz-no nasmehniti a svojimi brezzo-bimi čeljustmi. Medtem ko se je suženjsko zahvaljevala za drobiž, ki so ji ga stisnili v pest, nas je vodila dalje. Šli smo skozi širo-ko klet — morebiti je bila nekoč skladišče bombaža — potlej smo pa spet krenili v ozek hodnik. Tu smo že zaslišali oddaljene zvoke godbe. Spet je sledila prostorna dvorana brez oken, za njo pa majhno predboj, kjer so že go-rele električne luči. Tu smo od-dali plašče in pred nami so odpr-li široka vrata; znašli smo se v velikanski, vlinisko razsvetljeni dvorani. Stene so bile pokrite z rezljanimi hrastovimi ploščami, ob stenah so se vrstile lože, v o-nem kotu je igrala godba, nata-karji v frakih so pa na srebrnih pladnjih nosili dobro znane ste-klence. V ložah so se hihitala krasna dekleta in žene v večer-nih toaletah. Nad našimi gla-vami so se vrteli nekaj metrov dolgi propelerji ventilatorja, v sredi dvorane so pa plesali pa-ri. Člane naše družbe so pozdra-vljali znanci od vseh strani, pri-našali nam polne pladnje najraz-ličnejših jedi, pri vsaki mizi so nas sprejeli s konfetiji in serpen-tinami. V nekaj trenutkih smo se lahko prepračili, da tukaj al-kohol ni prepovedan.

In bili smo še zmerom v Varšavi...

Z imenom Fugger so v Varšavi kratili velikansko pivnico; nje-ni podzemeljski prostori so večji od Markovega trga v Benetkah ali Trga sloge v Parizu. Ustanovili so jo tisti Fugger-ji, prvi kapitalistični velikaši v Srednji Evropi, ki so že pred ne-kaj stoletji izkoriščali srednje-evropske rudnike, kovali denar in trgovali po vsem svetu. Njih-ovi pozni potomci žive še dan-es in dele usodo zadnjega av-strijskega kanclerja. V tej piv-nici je bilo več tokajca, kakor na Madžarskem in nihče se ni upal podvomiti, da je originalen.

Ena steklenica francoske-ga "Mumme" je stala "samo" 35 zlotov, steklenica tokajca iz pre-teklega stoletja je stala pa pri Fuggerju 700 zlotov. Tu sem ne-koč pil steklenico tokajca z let-nico trgatve: 1753. Odlični tujci za mizami so pa v jutrnjih urah, ne da bi trenili z očmi, plačevali težke tisočake.

Poljska je obstajala prav za prav iz treh dežel in sinove teh treh dežel so poučeni spoznali že v prvih petih sekundah. Moj pri-jatelj Henryk Drozdowski iz tr-govinskega ministrstva mi je ne-koč dejal:

Poljska je obstajala prav za prav iz treh dežel in sinove teh treh dežel so poučeni spoznali že v prvih petih sekundah. Moj pri-jatelj Henryk Drozdowski iz tr-govinskega ministrstva mi je ne-koč dejal:

Poljska je obstajala prav za prav iz treh dežel in sinove teh treh dežel so poučeni spoznali že v prvih petih sekundah. Moj pri-jatelj Henryk Drozdowski iz tr-govinskega ministrstva mi je ne-koč dejal:

Poljska je obstajala prav za prav iz treh dežel in sinove teh treh dežel so poučeni spoznali že v prvih petih sekundah. Moj pri-jatelj Henryk Drozdowski iz tr-govinskega ministrstva mi je ne-koč dejal:

"Uradnik, ki že zjutraj ob o-smih sedi za svojo pisalno mizo in zahteva strogo disciplino med svojimi podrejenimi, je prav za-nesljivo doma iz Poznanja. Ti-sti, ki pride v urad ob devetih, ki redno opravlja svoje delo, pi-še na papir z natanko določen-i rubrikami, se je prav zane-sljivo rodil v avstrijski Galiciji. Naposled pa uradnik, ki pride še-le opoldne v urad z vsemi sledo-vi prečute vesele noči na obra-zu, ki po vrsti pozdravi vse, svo-je tovariše v sosednjih sobah, da jim naznani svoj prihod: ta je prav zanesljivo zagledal luč sve-ta v Ruski Poljski..."

Natanko ob dvanajstih so v vseh varšavskih javnih uradih uradnikom servirali čaj. Kipeč, topel čaj, toda brez sladkorja. Večina ga je pila tako, da so med zobe stisnili kosček sladkorja in skozenj srkali vročo pijačo.

Po dvanajsti uri so se uradi izpraznili.

Vsak je odšel v kakšen bližnji lokal na kozarček vodke in za-ložaj prigrizka, znamenite polj-ske medjed.

V tem pogledu so varšavski hoteli razpolagali z bogatejšo iz-boro kakor hotel "Negresco" v Njci.

V nepregledni raznovrstnosti so se vrstile delikatese na več-metrov dolgih mizah v varšav-skih restavracijah. Medtem ko francoska medjed (hors d'oeu-vre) v glavnem obstaja iz sola-te — francoska kuhinja vsako delikateso spremeni v solato — se utegne tujec v varšavskih re-stavracijah čuditi kraljestvu varšavskih prigrizkov: najraz-novrstnejšim čudsom iz kavi-jarja, na poseben način konzer-viranim baltiškimi ribam, vsem mogočim jedem iz zelnja, v ma-sleno testo zavitim kuharskim simfonijam, pravim miniaturn-im umetninam iz mesa.

Varšavi je pred vsem manjka-lo dveh stvari:

Ni imela sadja. Češnje so pri-spele z juga zavite v vato. Di-nje so bile poslastica, ki so si jo mogli privoščiti le kar največji bogataši. Breskev je stala več kakor kosilo s šestimi jedmi. Grozdje so pa gledali v izložbah delikatesnih trgovin na Mazow-jeczkji kakor v velemestih deže-lani gledajo kakor lešnike debe-le briliante v izložbah draguljar-jev.

Razen tega: Varšava ni imela niti ene vrtno restavracije. Sa-mo na terasi neke šestnadstrop-ne hiše so uredili restavracijo, kjer so v pičlih tednih varšav-skega poletja servirali pod mi-lim nebom.

Ce je prišla trojica v re-stavracijo, natakari ni nikoli se-stavljali posameznih računov. Tega je bil navajen še iz starih časov: če trije pijejo za isto mizo, ima eden od njih zanesljivo vzrok, da plača tudi za ostala dva...

Verska pripadnost je v Varšavi in na Poljskem hkrati pome-nila narodno pripadnost. Biti ka-toličan, je pomenilo biti Poljak, protestanti so bili brez razlike Nemci, pravoslavni pa Rusi.

Legendarno poljsko nasprotje do Semitov je bila zmerom njih posebnost. Vendar ni bilo, razen v Galiciji, preveč očitno. Polja-ki in Židje so živeli mirno drug poleg drugega in so se dopolnje-

F. C. Harrington, načelnik ad-ministracije WPA.

vali v trgovskem življenju. Polj-skega poljedelstva si niti mi-sliti niste mogli brez Židov, dru-žabno pa Poljak ni imel nikakrš-nega stika z Židi, prav tako ne kakor z Nemci ali Rusi. Neza-slišano je bilo na primer v Varšavi, da bi Poljak svojega židov-skega poslovnega prijatelja, ki je z njim od jutra do večera se-del v istem uradu, povabil v svo-je stanovanje ali sedel z njim za isto mizo v kavarni...

Vsaka stroka poljedelskega, kulturnega, znanstvenega in u-metniškega življenja se je delila v poljske in židovske organizaci-je in zveze. Posebne organizacije so imeli poljski in židovski kol-porterji, čevljarji, zdravniki, glasbeniki. V preteklih dvajset-ih letih se je zgodilo samo en-krat, da so — ob prihodu fran-coskih zdravnikov v Varšavo — poljski in židovski zdravniki pri-redili kongresne svečanosti sku-paj.

To mejo, močnejšo od kitaj-skega zidu, so v zadnjem času nekateri hoteli prebiti. Ponekod so tudi uspeli. Nekateri Židje so dosegli visoke položaje, celo dr-zavno tajništvo. Vendar so Pol-jaki, ki še trdovratno drže svojih tradicij, in rabini, ki ljubo-simno varujejo nedotakljivost svojih židovskih okrajev, zme-rom preprečili sleherni večji po-kus tesnejšega sodelovanja.

Ce so kje v Varšavi ali Lodžu odprli novo kavarno, in če je la-stnik povabil k otvoritvi Poljake in Žide, so prvi dan Poljaki se-deli za svoje mize, Židje pa za svoje; znanci so se med seboj prijazno pozdravljali. Že drugi dan so pa prišli v kavarno ali samo Poljaki ali pa samo Židje.

V zadnjih dvajsetih letih je Varšava doživela neverjeten razmah. Najprej so podrl naj-po-nosnejšo zgradbo poljskega glavnega mesta, rusko katedra-

lo. Tako je nastal med Krakow-sko in osem kilometrov dol Marszalkowsko prekrasen tr-g. Na eni strani trga je stal mo-deren hotel "Europe". Na Ma-zowiecki so se vrstje trgovin kakršne vidite samo še v Pa-rižu. V varšavskem gledališču "Je-stopal najznamenitejši balet s-vetu. V velikanskih časopisnih palačah so tiskali najmoder-ne-še časopise. Poljsko javno me-nje v tujini je zmerom zastop-krakowski "Ilustrovany Kurjer Codzienny", vendar so imeli t-udi varšavski listi v vsaki meta-poli svoja uredništva. Varšava bila najhvalejši trg za fran-coski parfum, angleške tkanj-južnoafriške diamante in n-zeenske tulipane. Morebiti v-bnem drugem vlemestu ni ve-lo toliko bogatašev kakor Varšavi. Čez varšavske kvart-ške mizice so romale neznane-vsote denarja. Največje avtom-bilske tovarne na svetu so in-lovale samo za Poljsko poseb-razkošne avtomobile. Medtem-bi utegnili v drugih mestih preste prešetke ženske s plašč-iz dragocenega čimčileja kraz-bi jih utegnili v omenjeni a-ščičarni v Varšavi videti de-hkrati. Na ušesih in prstih va-šavskih lepotic so se pa lesketi dragulji, ki bi z njimi lah-plačali državne dolgove manj-držav.

In komaj poznam kakš- poljsko družino, katere pred-ki ne bi bili potomci kakšne poljskega kralja...

Tudi Poljaki kakor Rusi im- nujejo cigarete papirose, sa-da je poljska cigareta poseb-tankta, tako da pride na praz-ovojček šestih, sedmih centim-trov, cigareta z dvema centim-troma tobaka... Trikrat jo o- tegnete in že je ni... V eni sk- li je sto "papirosov" in sleh- odlični Poljak je vsako jutro- pri novo škaflo. Papir poljski- cigaret ni bil nikoli bel, tem- zelen, sinji, rumen ali slo- nastorumen. Pisan, kakor je- lo pisano življenje Varšave.

Poljska gostoljubnost je t- popisna.

Nikjer na svetu nisem do- vel takšnih banketov kakor Varšavi.

Otožne in žalostne so bile n-hove pesmi, čeprav jim manj-ruska romantika, ki smo jo t- znali od kapel balalajk nek- njih ruskih častnikov. To s- smi, ki jih v tujini nikoli ne- vajujo, čeprav so Poljaki na m- su pogostnih popotnikov in- brh gostov.

To je bila Varšava pred s- tembrom leta 1939...

Najzanesljivejše dneve t- lavske vesti so v dnevniku "P- svetl." Ali jih čitate vsak da-

• ZADNJIH PAR DNI...

90 DNEVNI DOKAZ
ekonomske
PONUDBE

... NA
AUTOMATIČEN PLINSKI
VODO GRELEC

Dovolite, da vam dokazemo na vašem lastnem domu, da ni vredno biti brez tople vode vedno na čepu!

● Samo še par dni ostane, v katerih se lahko po-služite te liberalne ponudbe. Dajte vaše naročilo še danes. Prepričajte se kako malo stane, da imate udobnosti in ugodnost tople vode stalno na čepu!

Stotine in več raznih hišnih del bo lažje in hitreje opravljeno, ko boste imeli dovolj tople vode stalno — v hiši za vas! Dokazite to sami sebi. Poslužite se te 90-dnevne dokazne hranilne ponud-be. Zapomnite, vi boste edini sodnik v tej preiz-kušnji na vašem lastnem domu.

Hitite! Ta ponudba poteče 15. aprila

VPRAŠAJTE VAŠEGA PLUMBER-TRGOVCA, ali pa pokličite PEOPLES GAS, PHONE - WASH 6888

MODERN COOKERY - CONSTANT HOT WATER - SILENT REFRIGERATION - GAS HEATING

19 40

SLOVENSKO AMERIKANSKI KOLEDAR

POVESTI... POUČNI SPISI... ZGODOVINA... ZNANSTVENE RAZPRAVE... NARAVOSLOVNE SPISI IZ SLOVENSKEGA ŽIVLJA V AMERIKI, LTD.

Knjiga, ki Vas bo zanimala!

50 cenov

100 strani

slukami

Kajgarsi Slovenic Publishing Company 216 W. 10th St. New York